

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen är beredd att återkomma. Själv ser avdelningsföreståndaren med glädje på dagens danska utökning av den lilla klubben VISGYMIBL (Vi som gynnat medicinen genom att inte bli läkare) till totalt fyra medlemmar: utöver föreståndaren omfattade den tidigare förre partiledaren Bengt Westerberg (avdelningen nr 43/1984) och i någon mån August Strindberg (avdelningen nr 22/1984).

Bland de nutida farsoter som mest plågar föreståndarens lätt wellanderskade språksinne intar särskrivningen av sammansatta ord en alldeles egen tätposition. Fulare och dummare avart kan han inte tänka sig – det måste ändå få förbli skillnad mellan en brunhårig människa och en brun hårig hund.

Icke särskilt förvånad blir föreståndaren när han nu vid sidan av de gängse förklaringarna till oskicket nu har hört den att folk avsiktligt sårar på orden i sina texter för att lugna ner stavningskontrollfunktionen i sina ordbehandlare. En viss förståelse kan i och för sig uppmanas för detta. Den som, likt föreståndaren, lurats att skaffa sig ett modernt program råkar i förstone ut för en automatisk kontrollvariant som ilsket rödmarkerar varje ord som inte kan återfinnas i ordlistan. I samband med avfattandet av förra veckans spalt såg bildskärmen ut som en franskskrivning från föreståndarens gymnasietid innan han kom sig för med att stänga av eländet.

På gränsen till avstängning var också den s k autokorrigeringen i samma program. I princip vill ju föreståndaren skriva sina spalter själv (ehuru övriga bidrag som vanligt är mer än välkomna, särskilt just nu).

Dock har föreståndaren fascinerats lite för mycket av de spöklika ingripanden som inträdde i hans dagliga värv. Knappt hade hans fingrar snubblat till ett »ohc» på tangentbordet förrän automatiken var där och trollade fram ett avsett »och». Glömde han en stor bokstav i början av meningen var samme diskrete tjänsteande framme och rättade till sakernas tillstånd. Föreståndaren dröjde nyfiket vid denna funktion bara för att få veta vad den tänkte hitta på härnäst; inte förrän han i en avigt belägen menyruta hittade den ordlista som styrde alltsammans föll illusionen till marken och han återgick till sina handrättade spalter.

Avdelningen återgår till att återkomma.

Varför han inte blev läkare

Jan Liliemark, Radiumhemmet, fascinerats av den lite sällsynta litterära genren »Varför jag inte blev läkare».

Sådana redogörelser, skriver han, är betydligt färre än de många skildringarna av olika bevekelsegrunder för att välja yrket.

Redan som student läste Liliemark om den danske Grönlandsfararen m m Peter Freuchen, och han har därifrån bevarat en engelskspråkig passusur »Arctic Adventure» (Farrar & Rinehart 1935) med följande tankvärdheter:

And so finally I enrolled in the Medical School at the University of Copenhagen and became a better-than-average pupil. My student work at the hospitals was satisfactory and my professors and instructors liked me. I studied diligently and my hands, which had been calloused, grew soft and white. I took advantage of the occasional invitations which came my way, learned to dance and transformed myself, on the surface at least, into a thoroughly pleasant and respected young man – one's daughter was always safe with Peter Freuchen.

I suppose I was as satisfied with my lot as the average young man is, yet once in a while I would put on my old

clothes and, taking the back streets, stroll to the port and talk with my old friends.

One day while I was working at the hospital, an accident occurred at the docks, and the victim was brought in. For several minutes he had been thought dead; then a bystander discovered that he was breathing. The poor man was bruised and broken beyond recognition, his skull fractured, his ribs crushed and his ligaments ripped loose from their moorings. But undeniably his heart was beating feebly.

All the doctors said he would not live, he could not live. They said it then, and they continued to say it for months while he doggedly refused to fulfill their prophecies. Six months later his recovery was pronounced complete.

It was, everyone said, a miracle of modern medicine and surgery. A human being had been wrought from three buckets of blood and flesh and bone. Surgeons flocked to Copenhagen from all over the Continent to look at him. He was discussed, examined and photographed and prodded. Finally the doctors reluctantly turned him out into the world again. We all watched him go. We all watched him stop at the corner, and then start hesitantly across the street. And we all watched him as an automobile – one of the first in Copenhagen – ran him down and killed him.

That made me burn with impotent fury. I decided I was not cut out to be a doctor, and I left school immediately.